

SZABÓ GITTA

Miért?

Az úton egyedül ballagok. Vállamat nyomja a hosszú, közösen leélt életünk.

Tavaszdodik!

Magamba szívom a friss, ébredező természet édes illatát. Lelkem megújul tőle. Fellobban a láng. A tavasz varázslatos, érzéki hangulata megérintett.

Elmerengek!

Szédülve botorkálok a hajnali csendben. Keresem régi önmagam, aki ifjú, vidám és bohó voltam. Akinek az élet egy nagy, vidám forgatag volt, aki áttáncolt sok-sok éjszakát. Keresem arcodat az emlékeim között, mikor velem táncoltál. Kezed a kezem fogta, s ajkad az ajkam csókkal érintette.

De, jaj!

Ezek a legszebb emlékeim, s fáj, ha rájuk gondolok! És már nem táncolunk. Az úton egyedül, fáradtan, magányosan botorkálok, ki mintha részeg lenne, megszédültem az érzelmek heves rohamától.

Közeleg a nap, a dátuma annak, midőn kimondtuk: Igen! Mindörökké! De mára már eltűnt a varázs. S nem vettük észre, hogy szép lassan elmentünk egymás mellett. Miért hagytuk, hogy így legyen?!

Gondolkodom!

Mit tegyek, hogy a varázslat feléledjen, hogy a szikra újra lobbanjon? Lelkem kalitkába zárva csapong. Szabadulna, de fél! Mi lesz, ha meglátják mély barázdáit? Segítségért kiált:

Simítsd ki ráncait!